

Zamyslenie

Kňazi medzi nami

O kňazoch sa v spoločnosti a v médiách hovorí dosť často, no nie vždy s patričnou úctou. Ak sa vyskytne v Cirkvi nejaký „škandál“, hneď sa toho novinári chytia a častokrát len pridávajú a fabulujú, dokresľujú a retušujú. Neuvedomujú si pritom, že verejná mienka je z veľkej časti závislá od toho, čo sa ľudia dozvedajú z médií.

Ako správne vnímať službu a poslanie kňaza v Cirkvi, a teda i vo svete? Kňaz prichádza medzi ľudí s hodnotami, ktorým sa svet naokolo ticho alebo i verejne vysmieva. Takýto kňaz sa často môže cítiť ako na opustenom ostrove, i keď denne stretáva množstvo veriacich, sem-tam veriacich, sviatočne veriacich i neveriacich. Je akoby najosamelejším a nepochopeným prvkom spoločnosti, do ktorej bol poslaný, aby tam spustil službu evanjelizácie. Aby svojimi postojmi dosvedčoval, že Boh naozaj existuje, ba dokonca že miluje každého človeka. I toho, ktorý o to nestojí, lebo medzi jeho hodnotami nefiguruje. Kňazi to nemajú vo svete vôbec jednoduché!

Pápež Benedikt XVI. raz nezabudol pripomenúť, že v dnešnom sekularizovanom svete sa kňaz zdá byť cudzincom, hoci je vybraný pre svet a aby sa prihovárал svetu. Zvláštne! Ten, ktorý prichádza do sveta, aby sa svet aj cez jeho službu obnovil a znovu objavil svoju príslušnosť k Bohu a Jeho láske, sa dostáva na okraj nepochopenia. Stáva sa z neho bezdomovec, lebo láska, o ktorej svedčí, nenachádza v ľuďoch svoje miesto.

Ak budeme vnímať povolanie kňaza ako Bohom dané pre spásu a úžitok jemu

zverených veriacich, tak nám zostane v srdci a na jazyku len čistá a úprimná modlitba. Ani stopy po posudzovaní! Aj kňazi majú svoje nedostatky, a preto na ne odpovedajme len a len modlitbou. Takí sú kňazi, aká je modlitba ich veriacich. Pravda pravdúca sa skrýva v tomto tvrdení.

Pavol Kall

Formácia

Evanjelizačné iniciatívy o. Františka Blachnického

V polovici 70. rokov bol pojem evanjelizácia v katolíckej terminológii veľmi málo používaný – biskupská synoda o evanjelizácii sa uskutočnila v roku 1974 a posynodálna adhortácia Pavla VI. *Evan-gelium nuntiandi* (O ohlasovaní evanjelia) uzrela svetlo sveta v roku 1975. Otec Blachnicki však bol jedným z prvých, ktorý sa evanjelizáciu snažil uviesť do praxe už v rokoch 1976 – 1978.

Dalšími signálmi a podnetmi pre jeho úvahu o evanjelizácii bol problém laicizácie v Poľsku, rozhovory s farármi aj jeho vlastné poznatky získané v práci v HSŽ. A stretnutia s predstaviteľmi zahraničných evanjelizačných hnutí (napr. s hnutím Agapé alebo Mládež s Misiou) mu ukázali nové metódy evanjelizácie.

Spozoroval tri kategórie ľudí, ktorí vyžadujú evanjelizáciu. Prvá skupina – to sú ľudia síce pokrstení, ale vieru nepraktizujúci a potrebujúci obrátenie. Druhá skupina, to sú praktizujúci kresťania, ktorí sa však s Ježišom ešte nestretli osobne. Tretia skupina, to sú veriaci ľudia, ktorí túžia prehĺbiť si vieru. Určil preto dva smery evanjelizácie.

Evanjelizácia ad intra – to bol nový spôsob oživenia účastníkov a členov hnutia cez osobnú alebo spoločnú evanjelizáciu smerom k cieľu, ktorým je prijatie Pána Ježiša ako osobného Pána a Spasiteľa. Aj formácia animátorov bola vedená týmto smerom. Otec zdôrazňoval potrebu osobného svedectva viery kresťanského života. Preto do formácie počas duchovných cvičení Oázy nového života I. stupňa zaviedol evanjelizačnú výpravu. Aj ôsma smerovka nového človeka sa stala vyjadrením zmyslu a významu kresťanského svedectva.

Evanjelizácia ad extra – to je akákoľvek činnosť hnutia vedúca k tomu, aby si čím viac ľudí aj z prostredia mimo Oázy prehĺbilo vieru v Krista. Preto sa zakladateľ Oázy snažil vovádzať nové evanjelizačné metódy do praxe Katolíckej cirkvi. Všeobecne boli pastoračne prijímané. Prejavom toho boli aj farské evanjelizačné duchovné cvičenia, ktorých cieľom bolo ukázať farníkom štyri základné evanjelizačné pravdy, čo bolo východiskom pre vstup do malých formačných skupín HSŽ. Tento nový typ evanjelizácie bol veľmi plodný.

Pokračovanie nabudúce.

Preložil a upravil o. Jozef Heske z: *Plan Ad Christum Redemptorem II. Wezwani do nowej ewangelizacji.*

O svedectve

Svedectvá predstavujú podstatný, dalo by sa povedať teologický prvok evanjelizácie. Evanjelizácia smeruje k osobnému stretnutiu s Kristom-Spasiteľom, ktorý mocou Ducha Svätého vstupuje do nášho života a premieňa ho. Svedectvá hovoriace o možnosti a realite takýchto stretnutí dnes majú veľkú moc a sú v procese evanjelizácie nevyhnutné.

Minule sme si povedali, aké podmienky by mali byť splnené, aby sme vydali plodné svedectvo, a uviedli sme si príklady svedectva sv. Apoštola Pavla vo Svätom písme. Dnes si priblížime, ako sa na svedectvo dobre pripraviť a aké by svedectvo malo resp. nemalo byť.

Ako sa pripraviť

Musím si uvedomiť, že sa potrebujem pripraviť (*1 Pt 3, 15*). Musím však vedieť aj to, že cieľom osobného svedectva je ukázať, ako som Pána Ježiša prijal a akým spôsobom Ježiš ovplyvnil môj život (*1 Jn 1, 1 – 3*). Osobné svedectvo ukazuje Ježiša Krista jasne v dobrom svetle a dáva tak nádej, že každý, kto počúva, bude chcieť mať s Ním osobný vzťah.

1. Pred prijatím Pána Ježiša

Aký bol môj život, moje postoje, potreby, problémy? Okolo čoho sa najviac točil môj život? Kde som hľadal šťastie a istotu? Ako som sa v týchto oblastiach sklamal? K čomu som sa obracal, aby som našiel pocit bezpečia, pokoj mysle a šťastie? V čom som nebol uspokojovaný?

2. Prijatie Pána Ježiša

Kedy som prvýkrát počul evanjelium? Ako? (Kedy som sa prvýkrát stretol so skutočným kresťanstvom?) Aké boli moje prvé reakcie? V ktorej chvíli sa začal meniť môj postoj a prečo? S čím som najviac bojoval vo svojej mysli tesne pred prijatím Pána Ježiša? Prečo som sa rozhodol prijať Pána Ježiša napriek všetkým pochybnostiam, s ktorými som sa stretával?

3. Po prijatí Pána Ježiša

Aké zmeny sa udiali v mojom vnútri a v mojom živote tesne po prijatí Pána Ježiša a po nejakom čase? Ako sa zmenil môj rebríček hodnôt? Ako sa zmenili vzťahy k sebe samému a k ostatným ľuďom? Čo prežívam po prijatí Ježiša?

Aké má a nemá byť...

Ak chceme podať svedectvo, musí to byť vždy vopred dohovorené s evanjelizátorom alebo s tým členom evanjelizačnej skupiny, ktorý je zodpovedný za svedectvá.

Svedectvo by malo byť pripravené písomne a skontrolované zodpovednými osobami. Kontrolu sa snažme chápať nie ako negatívny, obmedzujúci prvok, ale ako niečo, čo nám má pomôcť lepšie a zrozumiteľnejšie formulovať to, čo prežívame, cítime, a to tak, aby to bolo zrozumiteľnejšie pre iných, aby to bolo povzbudením a motiváciou pre iných odovzdať svoj život, svoje záležitosti Kristovi.

Svedectvo môže byť rôzne dlhé, podľa „literárneho druhu“ to môže byť knižné či filmové spracovanie životného príbehu človeka, ktorý našiel Krista, stretol sa s ním a to zmenilo jeho život. To je samozrejme dlhšie a popisuje rôzne aspekty života človeka, jeho dozrievanie vo viere.

Ak hovoríme o svedectve, ktoré hovoria osoby na rôznych evanjelizačných, formálnych stretnutiach, tie by mali byť krátke, maximálne tri až päť minút.

Má rovnakú štruktúru, ako je uvedené vyššie, ale nemusí sa týkať môjho života ako celku. Na úvod sa treba predstaviť. Stačí krstné meno, ktorú oblasť reprezentujeme a odkiaľ sme.

Svedectvo môže byť tiež zamerané tematicky, t. j. môžem hovoriť o tom, ako som stretol Krista a ako to zmenilo môj pohľad na určitú oblasť môjho života, na určité veci.

Pripomeňme si, že odovzdanie života Kristovi nie je jednorazovou záležitosťou; toto svoje rozhodnutie obnovujem prak-

ticky každodenne, keď sa musím znova rozhodovať, či chcem žiť, kráčať s ním alebo chcem ísť svojou cestou, cestou, ktorú mi ukazuje tento svet. Aj preto svedectvo nemá byť kázaním, moralizovaním. Svedectvo nemá byť ani vyzývaním iných k nejakým krokom, činom – to je úloha ďalších členov tímu, spoločenstva, teda tých, ktorí ohlasujú kerygmu, t. j. Božie slovo „tu a teraz“.

Povzbudenia na záver

„Podstatou svedectva o Kristovi totiž nie je len hovoriť, ale hlavne odovzdávať druhým Jeho život, to, čo On vykonal pre náš život. Z pohľadu ostatných prostriedkov rastu je svedectvo s nimi v takom vzťahu ako odtok k jazeru. V jazere bez odtoku dochádza k zničeniu rastlínstva, k zahŕňaniu. Svedectvo ako „odtok“ umožňuje zotrvať v Kristovi prostredníctvom stáleho kontaktu s Ním – prijímaním a odovzdávaním druhým. Kresťanstvo, ktoré sa nevypovedá v svedectve, je nezrelé a neuskutočňuje svoje poslanie. Človek, ktorý sa narodil z Boha, sa nenarodil pre seba, ale pre Boha a Jeho dielo vo svete.“ (*Postoáza po ONŽ I. stupňa, Úvod do X. stretnutia*).

To nám pripomenul aj o. bp. Peter Rusnák, predseda Rady pre laické a apoštolické hnutia KBS počas druhej Kongregácie zodpovedných HSŽ v Prešove 8. marca 2013: „A čo vlastne je tá evanjelizácia? V prvom rade to má byť naše osobné svedectvo – ísť s tou zvesťou, s tým zážitkom, s touto istotou života v Ježišovi Kristovi k druhým ľuďom.“ Ak to nerobíme, mali by sme sa pýtať: Čo si vlastne zažil, ak sa nedelíš?!

Často nás zahanbuje tento svet, naši kolegovia, ktorí sa s nadšením delia o svoje zážitky z futbalu či z predstavenia v divadle, v kine, na koncerte... A čo my, čo náš život s Kristom?!

„Cirkev sa má stať oázou, ktorá vyžaruje svetlo, v ktorej prúdi život lásky Kristovej, ktorá sa dáva...“

Mery Polačková

O hagioterapii

„Ak chceme pomáhať človekovi, musíme najprv pochopiť, kto človek je.“

Aby sme si priblížili, čo sa skrýva za tajomným slovom hagioterapia, uvedieme stručný prehľad základných pojmov, o ktorých sme hovorili.

Človek sa od okolitého stvorenia líši **duchovnou oblasťou**. Duchovná oblasť – **to je** moja najhlbšia bytosť, moje **najhlbšie vnútro**, to, čo som ja ako človek, moja hĺbka. Často sa hovorí, že duchovná oblasť, to je religioznosť. Ale to nie je to isté. Duchovná oblasť **je niečo širšie, bohatšie**. Keďže táto oblasť nie je viditeľná – nevidíme ju, ani necítíme – veľmi ľahko na ňu zabúdame. Dnes obzvlášť prežívame tendencie žiť svoj život iba na telesnej úrovni (kult tela, hedonizmus, materializmus, kultúra „mat“...), resp. na úrovni psychickej (veľa sa venujeme tomu, ako sa cítíme...). A na svoju dušu, svoju duchovnú oblasť ľahko a rýchlo zabúdame.

Moje najhlbšie vnútro, moja bytosť **má v sebe akoby „program“** na správny život, život, ktorý je v zhode s tým, čím sme a čím môžeme byť. Čo obsahuje ten „program“? **Je to svedomie**, ktoré je v každom človekovi bez ohľadu na to, či je veriaci alebo nie, a hovorí mu, čo je dobré a čo zlé. **Je to život**, ktorý mám v sebe a ktorý je večný. Možno ho pošliapať, ale nemožno ho zabiť, lebo je to večný život, život nezničiteľný. Je to život, ktorý sme dostali od Boha (ako „dych života“) pri počatí a ktorý „sa nám neodníma, iba sa mení“.

Kvalita môjho života závisí od toho, aký príjem „uhol pohľadu“: či sa pozerám na veci iba z pohľadu tela, psychiky alebo aj z tej duchovnej úrovne. Keďže máme tendenciu zabúdať práve na tú duchovnú oblasť, **je dôležité učiť sa v „dvíhaní sa“ na duchovnú úroveň** a v obracaní zraku práve na ňu.

Naša podstata je „naprogramovaná“ na jednotu, dobro, pravdu a krásu

(unum, bonum, verum, pulchrum) a na ich harmóniu:

Jednota. V človeku je veľká túžba niekomu alebo niekam patriť. Veriaci má privilégium, že vie, komu a kam patrí – patríme Bohu, od neho sme vyšli a k nemu sa vraciame.

Dobro. Človek má v sebe schopnosť konať dobro – sebe i druhým. Ak takto žije, jemu samému je dobre.

Pravda, Božia pravda. To sú zákony dané človekovi do jeho vnútra.

Sloboda, slobodná vôľa. Nie v zmysle „robím si, čo chcem“. Taký postoj je povrchný a je skôr zneužívaním slobody. Sloboda znamená otvorenosť žiť to, kým naozaj som, t. j. svoje človečenstvo, svoju vnútornú osobnosť v zhode s tým, ako som stvorený – napríklad som slobodný robiť dobro.

Každý človek je **vo svojej hĺbke plný života, slobodný, dobrý, láskavý...** Toto všetko však môže byť vo mne veľmi spútané, zranené, skaličené, schované..., ale nemôže to byť zničené. Duchovná oblasť, to je **to moje najhlbšie ja**, ktoré **je stvorené na „obraz a podobu Božiu“**. Keďže Boh je svätý, táto oblasť vo mne je tiež svätá – **je to „sväté miesťo“**, kde sa stretávam s Bohom. Všetky moje duchovné možnosti, vlastnosti sú odrazom Božích možností, vlastností. Keďže Boh je vo svojich možnostiach neobmedzený, neohraničený, často prežívame aj my vo svojej hĺbke túto túžbu po nekonečne, neobmedzenosti. Ale v oblasti tela a psychiky sú naše možnosti obmedzené, ohraničené. Ak sa nám to pomieša, dochádza v našom živote k preháňaniu, a to potom vedie napríklad k únave, znechuteniu, vyhoreniu.

Treba sa učiť aj oddychovať, a to nielen fyzicky, psychicky, ale aj duchovne – **oddychovať v Božej prítomnosti** a chrániť si čas osobnej modlitby. Tá však nemá byť iba „odrapotáním“ nejakých naučených formuliek, ale má byť stretnutím sa s tým, ktorý ma stvoril z lásky a ktorý ma stále miluje, a to „až na smrť“. Už

stretnutie s dobrým, milým a sympatickým človekom na nás zanechá pozitívnu stopu: po stretnutí sa s ním sme aj my optimisticky a radostne naladení. Často sa nám stáva, že prichádzame do kostola s najrozličnejšími problémami, modlíme sa rôzne modlitby, ružence, korunky, obetujeme omše..., ale vychádzame z kostola rovnako smutní, depresívni, ako sme do neho aj vošli... Ale **aj stretnutie s Bohom** pri modlitbe – ak je skutočným stretnutím – **na nás musí zanechať „stopu“**: po stretnutí s ním na modlitbe už nemôžeme byť takí ako pred modlitbou!

Človek môže byť zranený v každej z uvedených troch oblastí. Zranenia v oblasti tela a psychiky vidíme, cítime, preto sa snažíme o liečenie: medicínskymi postupmi a psychoterapiou. Zranená môže však byť aj duchovná oblasť človeka, ale to ani necítíme, ani nevidíme, resp. pri veľkom zranení sa to prejaví neskôr v psycho-fyzickej oblasti, ale liečba iba v tejto oblasti nevedie k uzdraveniu. Je to preto, že tieto zranenia sa musia liečiť v duchovnej oblasti. A tým, kto lieči, nie je človek, ale iba Boh. On je ten, ktorý človeka stvoril, spasil a on je Pánom života a smrti, on „raní aj lieči“.

Latinské slovíčko **hagios znamená svätý**, preto je v hagioterapii tým, ktorý lieči, sám **Svätý Boh**. On vstupuje na „sväté územie“ človeka, zasahuje, kde bol človek zranený, **hojí a lieči tieto zranenia svojou prítomnosťou, svojím slovom**, ktoré je mocné a životodárne. Úloha druhého človeka, terapeuta, je tu len pomocná, pomáhajúca, smerujúca pohľad človeka na jeho vnútro, ktoré je Božím obrazom a stvorené pre jednotu, harmóniu bytia.

V tomto najhlbšom vnútri, na tomto „svätom území“ môže človek nájsť sám seba, môže nájsť uzdravenie svojich duchovných zranení. Ale tým, kto v konečnom dôsledku uzdravuje človeka, je ten, kto ho „skonštruoval“: Svätý Boh.

Mária Polačková podľa prednášky Kataríny Ralbovskej (www.zmr.hr)

Predstavujeme spoločenstvo v Rožňave

Odpovedá Marek, zodpovedný za spoločenstvo Kruciáty oslobodenia človeka v Rožňave.

• Kto Ťa priviedol k živej viere a ako k tomu došlo?

K živej viere ma dovedla moja sestra. Pán Ježiš si ju použil ako nástroj, aby skrze ňu došlo k spoznaniu a k hlbšiemu prežívaniu viery v našej rodine. Moje obrátenie nastalo počas diecéznej púte v jubilejnom roku 2000 v Assisi, Padove a Ríme. Duch Svätý pôsobil tak jemne, že po návrate domov som si ani neuvedomil, že moje srdce je iné. Začalo túžiť viac a viac po Pánovi. Bol som hľadajúcim a Boh sa mi dal spoznať. Neskôr som zažil dotyk Božej lásky, ktorá bola taká úžasná a silná, že odvtedy nemôžem bez Boha žiť. Ježiš je pre mňa živý a konkrétny.

• Odkiaľ vieš o kruciáte, ako si v nej dlho a prečo si v nej?

V Kruciáte oslobodenia človeka som štvrtý rok. Spoznal som ju pri hľadaní pomoci pre priateľa závislého na alkohole. Dostal som sa k nej cez internet a zrazu som vo svojom srdci cítil pozvanie angažovať sa v nej. V Kruciáte oslobodenia človeka vnímam seba a druhých, že sme milované Božie deti. Privádza ma vždy viac k Pánovi a vedomiu mojej hriešnosti, ale zá-

roveň k tomu, aby som žil Božiu lásku a slobodu.

• Čo vidíš vo svojom miestnom spoločenstve Kruciáty oslobodenia človeka ako jeho plusy a mínusy a ako sa pozeráš na jeho možnosti do budúcnosti?

Naše rožňavské spoločenstvo vzniklo na obrátenie sv. Pavla 25. januára 2011. Počas troch rokov sa spoločenstvo rozrástlo s pôvodných dvoch laikov na spoločenstvo od šesť do dvanásť pravidelne sa stretávajúci členov, kandidátov a sympatizantov. Jeho plusy vnímam v tom, že v spoločenstve sú ľudia, ktorí sa naozaj snažia o žitie živej viery s Pánom. V spoločenstve sme zastúpení v rôznych vekových kategóriách od 25 rokov až do dôchodkového veku. Je tam túžba stretať sa a rásť vo viere a pomoci druhým. Ak má niekto zo spoločenstva problém, sme ochotní konkrétne mu pomôcť alebo podporiť ho modlitbou. Ako mínusy vnímam zaneprázdnenosť, trošku strach vystúpiť do ulíc, strach pri evanjelizácii, čo sa však postupne mení, a možno strach viac sa oddať pre dielo KOČ vrátane mňa. Do budúcnosti uvidíme, aké možnosti sa nám ponúknu, nakoľko nastávajú v našej farnosti výrazné zmeny, či už odchodom správcu farnosti, ktorý celý ten čas podporoval Kruciátu oslobodenia v Rožňave. Spoločne sa modlime a snažíme sa vnímať, čo od nás konkrétne Ježiš chce.

• Spomínaš si v súvislosti s ním na niečo, čo Ťa zaujalo, oslovilo alebo čo bolo aj veselé?

Mňa osobne oslovila v Kruciáte oslobodenia človeka jednoduchosť, srdečnosť ľudí, ktorí do nej patria. Zažívam radosť pri spoločných stretnutiach a vnímam Božieho Ducha. Nevieť to možno presne opísať, ale v KOČ som začínal hlbšie spoznávať, kde v mojom živote ešte nie som slobodný, kde mi ešte chýba láska. Pre mňa bol veľkým povzbudením Emilko Slobodník, ktorý napriek svojej chorobe žiaril a rozdával sa. A tie cukríky, čo mal vždy vo vaku pre každého, nemali chybu.

• Aké máte najbližšie plány vo Vašom spoločenstve?

Myslím si, že Božia prozreteľnosť sa stará a naším najbližším plánom bude pomoc pri založení spoločenstva Kruciáty oslobodenia človeka v Lučenci. Pán dekan Rastislav Polák, ktorý tam onedlho začne svoje nové pôsobenie, vyjadril svoj úmysel, aby také spoločenstvo vzniklo aj v tejto farnosti. Práve p. dekan Rastislav Polák sa podieľal na založení KOČ v Rožňave.

Keby...

Mám 39 rokov, manžel Jozef má 46 rokov. Som 19 rokov vydatá a máme tri deti vo veku 16, 14 a 10 rokov. Pochádzame z obyčajných kresťanských rodín. Asi tak pred rokom a pol sme obaja prišli o prácu. Ja teraz pracujem ako upratovačka na polovičný úväzok u nás v Ražňanoch na Obecnom úrade. Manžel je nezamestnaný a pre vážne zdravotné problémy s bedrovými kĺbmi si podal žiadosť o invalidný dôchodok.

V našej rodine panuje alkohol. Myslím, že panoval od začiatku, no manžel mu posledné roky viac podľahol. Sú chvíle, keď už nevládzem a mám pocit, že moje modlitby nikto nepočuje. Chýba nám pokoj, láska a aj peniaze. No a do takých ťažkých dní prišla duchovná obnova. Aspoň trochu povzbudenia.

„Áno, dobre, pôjdem,“ vravela som si. No keď prišiel piatok, akosi som pozabudla na duchovnú obnovu. Bola som unavená a možno lenivá a uvažovala som, či mám ísť na svätú omšu. (Hoci v piatok chodím stále do kostola, tak nechápem, prečo som vtedy takto uvažovala.) Nakoniec som šla. Asi sila Ducha Svätého. Ako som sa potešila, keď som zistila, že sa práve začína duchovná obnova. A ja som tu! A to nadšenie alebo povzbudenie, keď svätá omša bola o oslobodení od závislostí. Stále som

myslela na svojho muža. Veľmi ma oslovilo svedectvo Gabriely (dokonca sa volá ako ja). A jej slová: „Aj napriek všetkému, čo som prežila, mám stále rada svojho muža...“ A keď sa na konci vysvetlilo, čo je to kruciáta a že do tohto spoločenstva môžeme vstúpiť, hneď som bola rozhodnutá. „Idem pomôcť mužovi. Veď čo, ja nepijem a ani nikdy nemusím. A modlitba – deň bez nej si neviem predstaviť.“ Moje rozhodnutie silnelo. Ešte som si hovorila, že toto nie je „križ“. „Bože, ja Ťa každý deň prosím o pomoc a Ty mi ponúkaš takú ľahkú cestu? Áno, beriem ju. Veď ten „zlý“ sa na mňa nechytá. Ja dokážem nepiť!!!“

Neskôr došiel domov aj muž – opitý. Hádka, plač. Všetko nadšenie opadlo. Koniec. Už zajtra nikam nejdem. (To ten „zlý“!?) No ráno som vstala a šla na bohoslužbu. Neviem prečo, neviem, keď som večer „rezignovala“. Naozaj neviem, len som šla. A znova som bola odhodlaná na vstup do KOČ. Prejsť si Desatoro a zistiť nedostatky, o ktorých si myslím, že to nič nie je, to nie je hriech... Áno, aj ja musím na sebe pracovať. A večer pri svätej omši pri opakovaní slov „Nebojte sa“ som si uvedomila, že mám strach – zviazanosť (asi, možno). Bojím sa všetkého! Zajtrajška, budúcnosti, muža, ľudí, o deti... Celý život žijem v strachu.

Pri adorácii ma povzbudili modlitby oslobodenia. „Naša rodina potrebuje Božiu pomoc! Musím mať silu a trpezlivosť pri modlitbe za manžela.“ No keď prídu hádky, myslou mi prejde: „Načo sa zaňho modliť, jemu niet pomoci.“ Vstávam, padám... A to ide dookola. Neviem, či mu dokážem stále odpúšťať jeho pády. Mám pocit, že neodpustením ho potrestám. Ale kto som ja, že ho chcem trestať?! Veď ja chcem pokoj, lásku, pekné manželstvo. Mám chaos v srdci. „Lúbim svojho muža? Viem mu odpustiť z hĺbky srdca? Hanbím sa zaňho.“ Také otázky a myšlienky mi prešli hlavou v sobotu pri omši aj adorácii. Ale moja túžba vstúpiť do KOČ sa stupňovala. Prečo? Neviem. (Z lásky? Pre

pokoj v rodine? Chcem zachrániť manželstvo? Muža? Deti? Seba?)

„Zlý“ sa však znova ozval hneď na druhý deň. Zaútočil na mňa môj strach: „Ako pôjdem na stretnutie KOČ, keď nemáme auto?“ Autobusy chodia, ale nie večer. „A sama?“ To sa mi pôjde ťažko, keď som strachopud. Všetelijaké myšlienky mi prešli hlavou, ale stále som bola a som presvedčená, že je to dobré rozhodnutie. Verím, že to mi Pán Boh podáva pomocnú ruku, ktorej sa musím chytiť. Dúfam a modlím sa, že s Božou pomocou vyriešim aj také „drobnosti“.

Keby som v ten piatok nebola v kostole, asi by ma to tak silno nechytlo za srdce. Piatok bol pre mňa základ – štart. Môj manžel o vstupe do KOČ nevie. Moje deti áno. Pán Boh Vám zaplať!

Gabika z Ražnian

Správy

Evanjelizačné rekolekcie v Rožňave

Boh je láska. V tomto duchu sme prežívali tri dni evanjelizačných rekolekcií od 7. do 9. júna 2013 v Rožňave. Evanjelizácia sa začala svätou omšou s úvodom do duchovnej obnovy. Dozvedeli sme sa, čo je kerygma a rozdiel medzi ňou a katechézou. Keď niekto hlása kerygmu, tak je evanjelizátorom plným Ducha Svätého – a katechéta je učiteľom plným Ducha Svätého. Predmetom kerygmy je zrodiť sa nanovo, mať večný život, a predmetom katechézy je vzrastať v Kristovi a mať život v hojnosti.

Aj na druhý deň sme mali v populárnejších hodinách svätú omšu s prijatím Ježiša ako Pána a Spasiteľa. Počas celej omše sme všetci boli zhromaždení okolo oltára ako jedna rodina. Deň sme ukončili večernou evanjelizačnou pobožnosťou, kde sme sa snažili jednoduchou a jasne odovzdávať šesť základných právd kerygmy: 1. Boh je láska; 2. Človek je hriešny, a preto sa sám nemôže

spasiť; 3. Ježiš je jediné východisko – prišiel, aby Ťa spasil; 4. Prijmi dar spásy skrze vieru a obrátenie; 5. Prijmi Ducha Svätého; 6. Zotrvaj v spoločensťve s Ježišom.

Tretí deň sme mali konferenciu o veľkej evanjelizácii, kde sme hovorili, aké je dôležité postaviť vo svojich životoch na prvé miesto Boha – nielen v Boha veriť, ale mu aj dôverovať.

Je krásne si uvedomiť, že každý z nás môže byť evanjelizátorom, aj keď rôznym spôsobom a podľa svojich možností. Stačí len veľmi chcieť a prosiť Boha, aby nám pomohol najsť spôsob. Základom je, aby sme dokázali čo najviac otvoriť svoje srdce. Je dôležité sa odpútať od myšlienok na seba a začať viac myslieť na druhých okolo seba, vcítiť sa do ich pocitov, problémov a snažiť sa im pomôcť. Kto si to vyskúšal, vie čo prežíval, keď videl šťastného človeka, ktorému pomohol.

Mgr. Helena Belányiová

Modlitebné stretnutie v Lipanoch

Modlitbou Korunky k Božiemu milosrdenstvu obetovanou za blížnych, ktorých pre-máha závislosť, sa začalo naše stretnutie v príjemnom prostredí kaplnky Charitného domu. Pokračovalo sa slávením svätej omše, ktorú celebroidal Martin Gaľa.

V homílii nás otec Martin pozval k hlbšiemu zamysleniu sa nad podobnosťou o milosrdnom Samaritánovi. Poukázal predovšetkým na odpoveď znalca zákona na Ježišovu otázku, koho pokladá za blížneho tomu, čo padol do rúk zbojníkov: „Ten, čo mu preukázal milosrdenstvo.“ „Chod' a rob aj ty podobne.“ (Lk 10, 37) Teraz sme na rade my...

Po svätej omši sme si rozjímaním a spievaním piesní uctili Eucharistického Krista v rámci adorácie. Pane, patrí Ti veľká vďaka za tento čas naplnený modlitbou, povzbudením a ochotou kráčať za Tebou.

Barborka

S biskupmi v Košiciach

Pozývame Vás podporiť ochranu života spolu s biskupmi Slovenska na **Národnom pochode za život**, ktorý sa uskutoční v nedeľu **22. 9. 2013 o 14.30 hod.** na Hlavnej ul.

Kalendárium kruciáty 2013

- 28. 9.** – Celopolská púť KOČ v Krakove
Október – Celoslovenské sympóziu KOČ
22. 10. – Liturgická spomienka na bl. Jána Pavla II.
November – Pracovné stretnutie celoslovenského KV KOČ
8. 12. – Liturgická slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie, patronátny sviatok KOČ

Pravidelné stretnutia KOČ

- Bardejov** – V Kostole sv. Anny každý párný týždeň vo štvrtok po večernej svätej omši o 16.30 hod.
Jarovnice – V kostole každý pondelok po večernej svätej omši.
Lipany – V čajovni každú druhú nedeľu v mesiaci o 16.00 hod.
Lendak – V kostole každý druhý týždeň v stredu po večernej svätej omši.
Levoča – V kláštore minoritov každý štvrtok o 17.00 hod., potom nasleduje adorácia o 20.00 hod.
Rožňava – V priestoroch farského úradu každý druhý a štvrtý utorok v mesiaci o 18.10 hod.
Prešov – V kláštore Sancta Maria v Prešove na Konštatínovej 2 každý druhý štvrtok v mesiaci o 17.15 hod.

ECHO Kruciáty oslobodenia človeka

Informačný list pre vnútornú potrebu KOČ
 Vychádza šesťkrát do roka.

Redakcia: o. ThDr. Jozef Heske, PhD.,
 RNDr. Štefan Paločko,
 Ing. Martina Tomečková

Kontakt: Kruciáta oslobodenia človeka –
 Stanica č. 1, Košická 2, 054 01 Levoča
 0905 709 324, 0907 977 645
 www.kruciata.sk, echo@kruciata.sk